

Motion till riksdagen

1988/89:So41

av Ulla Tillander m.fl. (c)

med anledning av prop. 1988/89:138 om riktlinjer för specialiseringstjänstgöring för läkare m.m.

Regeringens proposition om läkarnas specialistutbildning innehåller riktlinjer för de yngre läkarnas utveckling till skickliga yrkesmän inom olika områden. Propositionens innehåll är emellertid vidare än så. Det berör en av de viktigaste frågor vi har diskuterat inom landstingsvärlden de senaste årtiondena, nämligen frågan om hur läkare skall kunna rekryteras till alla delar av vårt land. Den frågan kräver en ordentlig begründan och analys innan man går till beslut.

I denna proposition gör regeringen en felaktig bedömning i ett mycket viktigt avseende. Man har föreslagit att vi skall fortsätta att liksom nu ge de yngre legitimerade läkarna anställning för viss tid, varefter de måste se sig om efter ny anställning.

Att detta är i högsta grad otidsenligt och en abnormitet på svensk arbetsmarknad säger sig självt och underblåser uppfattningen att läkare måste särbehandlas i alla möjliga avseenden.

Självklart måste vi ibland acceptera särregler för läkare, om skälen för detta är starka ur samhällets synvinkel. De skäl som regeringen framfört är emellertid inte hållbara. Man pekar på att läkarkompetensen riskerar att bli lidande om läkarna får fast anställning.

Vi respekterar det kvalitetskravet som säger att vi inte bara behöver läkare utan att vi också behöver *bra* läkare. Men i sina överväganden har regeringen inte vägt in rekryteringsaspekten. Möjligheterna för glesbygdslänen att överhuvud taget kunna attrahera blivande specialister måste sättas i första rummet. Utan läkare hjälper inga utbildningsreformer.

För många av de mindre sjukhusen och vårdcentralerna utanför storstadsregionerna skulle det vara en klar fördel om man kunde erbjuda den yngre läkaren en anställning som vederbörande kan lämna när det passar honom/henne och familjen, inte efter ett visst antal år och månader. Då vågar man ta steget och flytta ut från storstaden.

Statsrådet oroar sig i propositionen för att läkaren, sedan han/hon blivit specialistkompetent, inte av eget intresse skulle söka nya anställningar för att därigenom utvecklas i sitt yrke. Vi tror att den risken är betydligt överdriven.

Statsrådet skriver att han kan ompröva sin inställning om det kan visas att nya löne- och anställningsformer kan öka arbetsmarknadsrörligheten. Vi vill peka på att landstingen från 1 juli i år får ett nytt lönesystem med den inriktningen.

De rekryteringskäl vi har framfört gäller inte i första hand för universitetssjukhusen och för de stora och attraktiva orterna i landet. I dessa fall kan visstidsanställning ibland vara att föredra. Men också i dessa sammanhang måste det anses som naturligt att människor som närmar sig medelåldern och ofta har familj att ta hänsyn till skall kunna få fast anställning. Här måste avvägningar som rör forsknings- och utbildningsbehov också vägas in.

Vi anser således att landstingen måste ges möjlighet att erbjuda legitimerade läkare fast anställning under specialistutbildningen. Tillsammans med de skärpningar som regeringen föreslår i propositionen som avser icke legitimerade läkare skulle glesbygdens rekryteringsförutsättningar därigenom kunna förstärkas och läkarnas anställningssituation tryggas.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts angående tillsvidareanställning av läkare under specialistutbildning.

Stockholm den 18 april 1989

Ulla Tillander (c)

Rosa Östh (c)

Rune Backlund (c)

Göran Engström (c)

Roland Larsson (c)

Marianne Jönsson (c)

Kersti Johansson (c)

Kjell Ericsson (c)

Stina Eliasson (c)

Stina Gustavsson (c)

Lennart Brunander (c)

Karin Israelsson (c)

Mot. 1988/89
So41